

καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Βασιλεὺς εἶπεν αὐτοῖς,
ἀμὴν λέγω ὑμῖν: ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων,
ἐμοὶ ἐποιήσατε!»

Τὸ Εὐαγγέλιο Ματθαίου 25, 31, 32, 40, καὶ 5, 5, γιὰ τὸν τῆς καθάρσης
«ἔσχατο καιρὸν» (1940-2300).

7. Τελικά συμπεράσματα. Πρὸς Βιβλικο-ἐπιστημονικὸ Χριστιανισμὸ;

Ταπεινά γίνεται σκάψιμο γιὰ νὰ ὑπηρετεῖται τὸ φιλόπρωτο Θεο-
θέλητο «συγκλίνειν» τῶν δυὸ κόσμων: (α) χριστιανικῶν λαῶν, καὶ
(β) μαρξικῶν λαῶν. Διότι ὅσο ἐν πνεύματι λιγοστεύει ἡ ἀπόστασις
ποῦ χωρίζει τοὺς δυὸ κόσμους, τόσο προκαταρκτικὰ ὑπηρετεῖται ἡ χρι-
στοκεντρικὴ πανανθρώπινη λύτρωσις ἡ καλούμενη «μία ποίμνη, εἰς Παι-
μῆν», δηλαδή ἡ ΑΓΙΑ «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» Χριστοκρατία Του. Μερικὰ
ἐμπόδια ποῦ φράζουν τὸ τῆς προσέγγισις «συγκλίνειν» εἶναι: γιὰ μὲν
τοὺς χριστιανούς ἡ πλάνη ἐτι τάχα ἡ ἄκρα ἐπιστήμη ὑποσκάπτει τὴν
πίστιν στὴ χριστοκεντρικὴ Βίβλο, γιὰ δὲ τοὺς μαρξιστὲς ἡ μυωπικώτατη
φοβία-γκάφα ὅτι τάχα ἡ χριστοκεντρικὴ Βίβλος... εἶναι ἀντεπαναστα-
τικὸ σύστημα ποῦ τείνει νὰ σβῆσῃ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἀτομικὴ λύτρωσις
τῶν φτωχῶν. Μιά τέτοια χριστοκεντρικὴ Βιβλικὴ καὶ ἐπιστημο-
νικὴ προσέγγισις ὅλων τῶν λαῶν, κατὰ πρόγνωσις τοῦ Κυρίου τῆς
Ἱστορίας Ἐργαζόμενου Ἰδιαιτέρα ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησις (1450-1462),
μπορεῖ στὴν ἔσχατοκαιρικὴ ἔναρξή της νὰ εἶναι κάποιος Βιβλικο-
ἐπιστημονικὸς χριστιανισμὸς;

Ἄλλὰ ἡ κατὰ τοὺς μαρξιστὲς οὐτοπιστικὴ χριστοκεντρικὴ Βίβλος
γίνεται ἐπιστημονικὴ; Καί, ἀφετέρου, ἡ κατὰ τοὺς χριστιανούς πειρα-
ματικὴ καὶ τὰ ἐγκόσμια φαινόμενα ἀφορῶσα ἐπιστήμη γίνεται πνευ-
ματικὰ νὰ εἰσδύσῃ στὴν περιοχὴ τῆς Πίστις καὶ τοῦ Θεοῦ; Ἡ ἀπάν-
τησις εἶναι: ὅταν τὸ θελήσῃ ὁ ὦν γίνεται. Γίνεται, ὅταν καὶ ὅπως
προγραμματίζει ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας, γίνεται. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κα-
ταφθάνῃ ὁ κοσμογονικὰ προρρυθμισμένος Του ἔσχατος καιρὸς (ἰδίως
τῆς προκαθορισμένης ἔναρξος φανέρωσός Του ἡ δωδεκαετία 1961-1973),
καὶ νὰ μὴ γίνεσθαι ὁ Βιβλικὸς Χριστιανισμὸς ἐπιστημονικὸς, δηλαδή με-
τρήσιμος, ἐπαληθεύσιμος, ἀποδείξιμος, ἐμπειρικὰ καὶ πειραματικὰ θριαμ-
βεύων. Κατὰ φιλόπρωτο πρόγνωσίν Του ἔτσι, Θεοταγμένα ἐπιφυλασ-
σόμενα γιὰ τὸν ἔσχατο καιρὸ τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα» Του. Καὶ λέ-
γοντας «Βίβλο» πρέπει νὰ γίνῃ ἐπέκτασις ὑπηρετοῦσα τῇ Βίβλο, πρέ-
πει δηλαδή νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ ὄση (χριστιανικὴ) παράδοσις εἶναι
ὕγιης (ἴσον Βιβλικὴ, ὄχι ἀντιβιβλικὴ ὅπως π. χ. εἶναι ἡ παράδοσις τῆς
μαμωνοδουλείας), οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες (μαθητὲς τῶν Ἀποστόλων),

οι Ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες, οἱ μεγάλοι καὶ μὴ αἰρετικοὶ θεολόγοι, ἡ ὀρθοπραξία στὸ παράδειγμα τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ κοινωνισμοῦ καὶ στὸ παράδειγμα τῶν Ἰησουϊτῶν μοναχῶν πού γιὰ κάπου ἑκατὸν πενήντα χρόνια ἐφάρμοσαν χριστιανικὸ κοινωνισμὸ στὴν καρδιά τῆς Νότιας Ἀμερικής.

Ὅταν, ἤδη στὰ χρόνια μας, ἀρχίσουν ἱστορικὰ νὰ ἐπαληθεύωνται οἱ Βιβλικές καὶ οἱ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία Προφητείες, τότε ἡ τέτοια ὀφθαλμοφανῆς πᾶν πειραματικὴ ἐπαλήθευση αὐτόματα δημιουργεῖ ἔναρξη ἐπιστήμης, μὲ τὸ αὐστηρὰ σύγχρονο νόημα τῆς πειραματικῆς ἐπαληθεύσιμης ἐπιστήμης, μάλιστα γιὰ ὄλους τοὺς καλῆς πίστεως ἀνθρώπους παντοῦ στὴ γῆ. Τὸ γιὰ τὴν ἐπιστήμη τῶν ἀθέων πῶς ὑποθετικὸ ἀπ' ὄλα: ἡ ὑπαρξη Θεοῦ, Ὑπέρτατου ὄντος φιλόανθρωπα νομοθετοῦντος μέσα στὴ χριστοκεντρικὴ Βίβλο Του, θὰ ἀρχίσῃ τότε νὰ γίνεται ΓΕΓΟΝΟΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΜΟ, ἴσον, πραγματικότητα-θαῦμα. Καὶ μάλιστα τόσο ἀπέραντα ἀνθρωπιστικώτατα (γιὰ τοὺς μὴ ἀμετανόητα μισάνθρωπους παντοῦ στὴ γῆ), ὅσο δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ προβλέψῃ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου οὔτε ὁ Μάρξ, οὔτε ὁ Μωάμεθ, οὔτε ὁ Βούδδας, οὔτε ὁ σύγχρονος σκεπτικιστὴς ἐπιστήμονας, οὔτε κανεὶς μυθιστοριογράφος τέλος. Αὐτὸ εἶναι μεγάλη «Χαρὰ Θεοῦ» (ἐλληνικὴ λαϊκὴ ἔκφραση), ὑπερ-αἰσιοδοξώτατα γιὰ τοὺς μὴ ἀμετανόητα μισάνθρωπους, θαυματοκτόνους, πνευματοκτόνους.

Οἱ Προφητείες βεβαιότατα ἔχουν λοιπὸν φιλόανθρωπο χαρακτήρα, φιλολυτρωτικὸ, ἰσχυρὰ παροτρύνοντας πρὸς Πίστη στὸ Βιβλικὸ Χριστό. Ἀκριβῶς διότι: «ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται πιστεύσητε ὅτι ἐγὼ εἰμι». Καὶ «καὶ νῦν εἶρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται πιστεύσητε». Ἰωάννου Εὐαγγέλιο 13, 19, καὶ 14, 29. Μέχρι τὸ 1967 (καὶ ἰδίως τὸ 1970 καὶ 1971), ἡ Θεοδοξάζουσα ἔναρξη ἐπαλήθευσης τῶν Προφητειῶν θὰ εἶναι κοσμοϊστορικώτατο ΓΕΓΟΝΟΣ, Ἀνανεωτικὰ φιλόανθρωπο, πιστεύεται.

Ἀλλά, θὰ εἰρωνευθοῦν οἱ μὲ «τετράγωνη λογικὴ» δυσπιστοῦντες στὸ θαῦμα (μολονότι τὸ θαῦμα ἔχει καὶ ἄλλες φορές τιμῆσει τὴν ἱστορία τῶν θνητῶν), «μὰ πῶς εἶναι δυνατόν σὲ μονάχα ἑπτὰ χρόνια νὰ συντελεστῇ τόσο μέγιστη μεταβολὴ στὴ γῆ;» Ἀπαντᾷ ὁ Ψαλμὸς 147, 4-7, τῶν Ο', καὶ 15-19 στὴν ἀπ' τὸ Ἑβραϊκὸ μετάφραση: «ἀποστέλλει τὸ πρῶσταγμα Αἰτοῦ εἰς τὴν γῆν» (σελίδα 141 χαμηλά, Ἀριθμοί, τέλη κεφαλαίων 9 καὶ 10 ἀλληλένδετά τους), ὁ λόγος Αὐτοῦ τρέχει ταχύτατα». Νοερὸ ΦΩΣ εἶναι καὶ λοιπὸν τρέχει μὲ τὴ χαιρελεύθερη ταχύτητα τοῦ πνευματικοῦ ΦΩΤΟΣ. «Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη ποὺ με βιά μεταβάει τὴ γῆ», τραγουδᾷ ὁ προφητικὸς Σολωμὸς στὸν ἔθνικὸ ὕμνο τῶν Ἑλλήνων, ὁ Σολωμὸς πού δίδασκε ὅτι, «τὸ ἔθνος (καὶ ὄλα τὰ ἔθνη) πρέπει νὰ μάθῃ νὰ θεωρῇ ἔθνικὸ ὅ,τι εἶναι ἀληθινόν». Ἀγιοτριαδικὰ ὁ Ψαλμὸς αὐτὸς

αναφέρει τον όρο «λόγος» τρεις φορές, όσες και στην ύπερσπουδαία άρχή του Εύαγγελίου 'Ιωάννη (όπου «λόγος + λόγος + λόγος» ψηφίζει όσο και ό «'Ιωάννης», και «Δαυίδ χρ.», 1119, σελ. 44, 87, 134). 'Ο χρυσήλιος λόγος-λόγιον Αύτου σαν άλληγορικό φώς λυώνει επίσης και τους ανθρώπινους πάγους (στην πολική έρημο εντός μας), στον Ψαλμό αυτό. «'Ο 'Αποστέλλων τὸ λόγιον Αύτου τῇ γῆ, ἕως τάχους δραμεῖται ὁ λόγος Αύτου». «Τῆξει αὐτὰ» κτλ. [«φώς δραμεῖται» ψηφ. 1971]. 'Αφοῦ λοιπόν κατά Θεία παραχώρηση (προσωρινή) ὁ ἄθεος, ἀλλά ἀντιμαμωνικός, μαρξισμός Ιστορικά χρειάστηκε μονάχα κάπου 40 χρόνια (1917-1957) γιά νά κατακτήσει τίς συνειδήσεις τουλάχιστο τῆς μισῆς ἀνθρωπότητας, δέν πρέπει ν' ἀγκαλιάσει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων ΠΟΛΥ ΤΑΧΥΤΕΡΑ ὁ προσδοκώμενος ἔσχατοκαιρικός λόγος του Θεοῦ, σύμφωνα ἀλλωστε μέ τή Βίβλο Του; 'Ωστε, συμπέρασμα πού περιμένει τήν Ιστορική ἐπαλήθευση, ὑπεράνω τῆς «τετράγωνης λογικῆς» ὑπάρχει τελικά τὸ φῶς-θαῦμα τῶν ἀσύλληπτων και ἀνεξέλεγκτων βουλῶν του φιλόανθρω-

Ταπεινή νύξη γιά τήν ἔνωση 'Εκκλησιῶν, πού ἐν χρόνῳ θά κάνη μόνο ὁ μέλλων 'Αρμόδιος 'Αγνός, ἀνανεωτικά πρωταρχίζοντας μέ τόν ἀγνωστο προσδοκώμενο 'Ιωάννη Του. 'Επειδή ἡ 'Εκκλησία Του Αὐτός εἶναι πνεῦμα ἅγιο και ἀγάπη ἅγια και πράξη ἅγια (ἐνιαῖα τριαδικά), γι' αὐτό εἶναι ἐν πνεύματι και ἀληθεία πού εἶναι ΜΠΟΡΕΤΗ ἢ ἐπιθυμητή ἔνωση. Χωρίς ἔνωση πνευματική σέ κοινὸ «πιστεύω», χωρίς δηλαδή (τουλάχιστο) τήν ξανά πνευματική υἱοθεσία ἐκείνων τῶν ἐνιαῖα κοινῶν στοιχείων Πίστης πού ζωντανὰ ὑπῆρχαν πρὶν ἀπὸ τήν ἀντίχριστη διάσπαση τῆς Μιᾶς 'Αγίας Καθολικῆς και 'Αποστολικῆς 'Εκκλησίας (σελ. 38 χαμηλά), χωρίς δηλαδή ἓνα ἅγιο και ἡρωϊκό κουράγιο τῶν ἀρχηγῶν τῶν σημερινῶν διασπασμένων ἐκκλησιῶν νά πραγματοποιήσουν τήν τέτοια κοινὴ πνευματική υἱοθεσία κοινοῦ «πιστεύω», ΔΕΝ ὑπάρχει ἔνωση ἀλλά ἐνοχη αὐταπάτη. Εἶναι δέ, συγκρίνοντας τήν οὐσία, σχεδὸν ἔξω του θέματος οἱ διαμάχες τύπων, τυπολατρίας, τιμῶν κλπ., μπροστά στη σπουδαιότητα τῆς κοινωνικῆς ὀρθοπραξίας του ΜΗ «δυσὶν κυρίοις δουλεύειν», σύμφωνα μέ τίς «Πράξεις τῶν 'Αποστόλων» Του. 'Επειδή ὁμως «πολιτικῆ» εἶναι ἡ τέχνη νά στρέφης τήν προσοχή του λαοῦ (ποιμνίου) μακριὰ ἀπ' τὰ ζητήματα πού τὸν ἐνδιαφέρουν (ὀρισμὸς του Γάλλου ποιητή P. Valery). γι' αὐτό ὁ βάσει τῶν ἀμαρτιῶν μας πηδαλιουχῶν διάβολος συσκοτιστῆς κατορθώνει δεκαεπενέα αἰῶνες τώρα («μέχρι καιροῦ») νά πλανᾷ τούς ποιμένες κάπως ἔξω και μακριὰ ἀπὸ τήν ἐπίγεια οὐσία του χριστιανισμοῦ, δηλαδή τήν κοινωνική ὀρθοπραξία, τήν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τῆ σχεδὸν τυφλῆ μαμωνοδουλεία. ἔνωση, ναί, ἀλλά ὄχι... ὑπὸ τὸν Μαιμωνᾶ, οὔτε ὑπὸ... τήν ἀθεία. Ἄλλωστε τέτοια ψευτοένωση ΔΕΝ τήν εὐλογεῖ ὁ Κύριος τῆς 'Ιστορίας, διότι ἡ 'Αγιότητά του «οὐκ ἠλλοίωται» (Μαλαχία 3, 6). Πού εἶναι τὸ του Βαπτιστῆ «ΠΟΙΗΣΑΤΕ καρποὺς ἀξίους μετανοίας», ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ μπορούμε νά ἐλπίζουμε γιά ἔνωση; Πού εἶναι τὸ τέτοιο ἡρωϊκό μέχρι θυσίας κουράγιο τῶν θρησκευτικῶν Ἀρχηγῶν νά πραγματοποιήσουν τήν ἐν πνεύματι και ἀληθεία κοινὴ υἱοθεσία κοινοῦ «πιστεύω» χωρίς τὰ ἀπαράδεκτα δόγματα τὰ μονόπλευρα θεσπισμένα ἀπὸ τήν 'Ιστορική διάσπαση (1053-1054) και πέρα; Πού εἶναι ὁ μέχρι θυσίας ἀγῶνας των ἐναντίον του Θεομίσητου «δυσὶν κυρίοις δουλεύειν»; Πού εἶναι ὁ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟΣ πλήρης ἐκδημοκρατισμὸς τῆς 'Εκκλησίας ὅπως στους πρώτους αἰῶνες; Και χωρίς αὐτὰ ἀναμένεται... ἔνωση; !

που Ἁγίου Θεοῦ, σύμφωνα με τὸ ἀριστουργηματικὸ ἐπίγραμμα τῆς θαυματομάνας διαλεκτικῆς Του στὸ χωρίο τῆς πρὸς Ῥωμαίους 11, 32-36. Σελ. 128 ψηλά.

Ὅταν λοιπὸν ἱστορικὰ γυμνὰ καταδειχτῆ ὅτι ὑπάρχει, πειραματικὰ διαπιστούμενη πιά, ἡ σοφὴ καὶ ἁγία προρρυθμιστὴ τῆς ΒΙΒΛΙΚΑ διαλεκτικὰ ἀνελλισσόμενης Ἱστορίας, μάλιστα σὲ ἓνα Θεῖο εἶδος σοφίας φιλομαθηματικῆς, σοφίας κοινῶς τριπλᾶ Χριστοκεντρικὰ συνυφαίνουσας: (α) τὴ θεμελιώδη δομὴ στὸ διάκοσμο στὰ σύμπαντα, (β) τοὺς σταθμοὺς-ὄροσημα στὴν ἀνελλισσόμενη πορεία τῆς Ἱστορίας, (γ) τὶς ἐπίγειες Παρουσίες (ἢ Οὐράνιες ἐξόδους, Ἰωάννης 6, 2, Μιχαίας 5, 2, Ἰωάννης 8, 42. 16, 27, 28, 17, 8) τοῦ Ἁγίου Χριστοῦ τοῦ ὄντος, τότε με καταπληκτικὸ τρόπο ρεαλιστικοῦ θαύματος συναποδεικνύεται καὶ κάποιος ὑπερ-θαυμαστό ὄν που προρρυθμίζει, διακοσμεῖ, συνυφαίνει, ἐνῶ συγχρόνως πασκίζει νὰ μὴ καταργῆ τὴν κάποια ἐλευθερία (ἠθικῆς) θέλησης τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔτσι ἐκμετρᾷ ἱστορικὰ με «χρόνους καὶ καιροὺς» τὴν εὐθύνη του ἀλλὰ καὶ τὸ δράμα του: κάπως ἐκτίει, αὐτοτιμωρεῖται σὲ αὐτοδικία σὰν παραβάτης («ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως», Δανιήλ 8, 12 καὶ 13), «μέχρι καιροῦ». Τὸ τέτοιο Ὑπέρτατο ὄν, κυβερνητικὰ παν-ἀγκαλιάζοντας σύμπαντα, Ἱστορία, καὶ χριστοκεντρικὴ λύτρωση τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ὄντως ΥΠΕΡΤΑΤΟ ὄν· καὶ μάλιστα, πιὸ συγκεκριμένα, πρέπει ἀκριβῶς νὰ εἶναι ὁ ΩΝ τῆς Βίβλου διότι συγχρόνως, ἀλληλένδετα, προβάλλει τὸν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ τῆς Ἁγίας Γραφῆς Του γιὰ μοναδικὸ Λυτρωτὴ τῶν ἀνθρώπων: Πράξεις 4, 12. Ἐπομένως, τότε, καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ Του θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὀρθή, ἀντικειμενικὴ, Θεία, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ λέγει. Καὶ λοιπὸν, περαιτέρω ἀλληλένδετα, αὐτὴ ἡ Διδασκαλία Του πρέπει νὰ εἶναι παραπολὺ ἀξιοπίστευτη καὶ ἀξιοτήρητη, καὶ μάλιστα ΥΠΕΡΑΝΩ ὈΛΩΝ, σὰν Θεία Πίστη σώζουσα, διότι με τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ Του ὁ ΩΝ μᾶς δείχνει τὸν τρόπο καὶ τὸ δρόμο νὰ ὑπερ-λυτρωθοῦμε (στὴν τελικὴ θέωση τῶν ψυχῶν) κατὰ δωρεὰ-χάρη Του, ἀποφεύγοντες τὴ σκουπιδοκαύτρα γέννα...

Ἡ ἐλευθερία (ἠθικῆς) θέλησης ἔχει ἐπίσης καὶ ὁμαδικὴ εὐθύνη, (σὰν στοὺς Νινευίτες λόγου χάρι, Ἰωνᾶ κεφάλαιο τρίτο), ὅπου τὸ ἄτομο ἐπιρροεῖ ἐνεργητικὰ τὴν κοινωνία, καὶ ἐπίσης ἐπιρροεῖται ἀπὸ αὐτήν. (Κάπως συναφὲς καὶ τὸ παραπολὺ φιλόανθρωπο καὶ Πατρικώτατο κείμενο στὴ Γένεση 18, 22-23). Ἐπίσης καὶ στὶς Προφητεῖες πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία (εἰπωμένη βιογραφία Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ, σελ. 332, προφητεῖες 48, 49, 50) λέγει δυὸ φορές «ἄν». «Ἄν βρεθοῦν 3 δυνάμεις σύμφωνες, τίποτα δὲν θὰ πάθετε». «Ἄν τὸ ζήτημα λυθῆ με τὸν πόλεμο θὰ πάθετε πολλὰς καταστροφές. Κτλ.» Ἐδῶ τὸ προφητικὸ «ἄν» σαφῶς σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἀφήνει κάποια (σὲ αὐτοδικία τῶν ἀνθρώπων) ἔλευ-

θερία θέλησης, ελευθερία έκλογής: «ἐκλέξατε» λέγει συναφῶς τὸ Δευτερονόμιο 30, 19. Ἔτσι ἐὰν οἱ Νινευίτες δὲν μετανοοῦσαν, θὰ τοὺς κατέστρεφε ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας ὕστερα ἀπὸ (βαθυσήμαντες) 40 ἡμέρες· τοὺς Νινευίτες τῶν ὁποίων ἡ «σφόδρα μεγάλη πόλις» ἦτο «δύο τριῶν ἡμερῶν...» [Σελ. 141 χαμηλά, 142 ψηλά]. Ἰωνᾶς 3, 3, 4, 10. Ὡστε ὄντως ὑπάρχει ελευθερία ἠθικῆς θέλησης, μάλιστα ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι Θεοπλασμένα ἄτομο ἀλλὰ καὶ κοινωνικὸ μέλος συγχρόνως. [Σελ. 144 τέλος, 145 ἀρχή]. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κοινωνικὴ ὀρθοπραξία ἔχει τόση πρωτεύουσα σημασία (λυδίας λίθου), ὥστε Θεὸθεν ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος ἀποκαλεῖ τὴ δίχως ἔργα «πίστη» **νεκρή**, δηλαδή ἀνύπαρκτη, ἴσον δολοφονημένη ἀπὸ τὸν δίχως ἔργα «πίστὸ» (ἴσον θεοπαίχτη). Καὶ ὁ κορυφαῖος Παῦλος, ὁ Διδάσκαλος τῶν ἔθνων, προειδοποιεῖ **δλους** στὴν πρὸς Ρωμαίους 2, 13-27: «οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ΠΟΙΗΤΑΙ τοῦ Νόμου δικαιωθήσονται, ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ Νόμον ἔχοντα **φύσει τὰ τοῦ Νόμου ποιεῖ**, οὗτοι Νόμον μὴ ἔχοντες ἐαυτοῖς εἰσι νόμος (μὲ τὸ «αὐτομάτη» τῆς φυσικῆς Ἀποκάλυψης), οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ **ἔργον** τοῦ Νόμου γραπτῶν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυροῦσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως», «ἐν ἡμέρα ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ **Εὐαγγέλιόν μου** (=μᾶλλον Πράξεις, Ἐπιστολαὶ τοῦ καὶ Εὐαγγέλιο Λουκᾶ τὸ ὁποῖο μάλιστα ἰδιαίτερα συσχετίζεται μὲ προφητεῖες πρὸς Ὁρθοδοξία) **διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ**». (Καὶ Ρωμαίους 1, 14-18).

Ὁ ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη ἠθικὴ θέληση πηγάζων ἀγώνας, ἀτομικὸς καὶ κοινωνικός, πνευματικὰ κατευθυνόμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς χριστοκεντρικῆς Βίβλου, καὶ ἐπίσης ὑπηρετούμενος ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἐπιστήμη καὶ ἀπὸ καθετὶ ποῦ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα συμφωνεῖ στὴν πλατύτατη φιλελεύθερη ἀντίληψη τοῦ κεφαλαίου 39 Σοφίας Σειράχ καὶ τοῦ Παύλου (σελ. 47), ὁμορφαίνει καὶ μεγαλώνει τὴν ἀξία τῆς ἐλεύθερης θέλησης. Ἡ τελευταία, νιώθοντας νὰ ὑποστηρίζεται ἀπόλυτα ἀπὸ τὴ Θεία θέληση στὴ Βίβλο (ὅπως τὸ δείχνει ἡ εἰκόνα στὴ σελ. 59), κάπως θεοκοινωνεῖ ἐν πνεύματι τρισευτυχισμένα, καὶ λοιπὸν καρτερικώτατα ὑπομένει τὸ βᾶρος τοῦ Σταυροῦ ποῦ σηκώνει μὲ συναίσθημα λύτρωσης (ὅπως τὸ δείχνει ἡ εἰκόνα στὴ σελ. 49, ὅπου οἱ **δυὸ εἰκόνες ταυτίζονται** στὴν ἐν πνεύματι ΠΙΣΤΗ, ἀγωνιστικὰ ἐπίγεια). Τὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας τῆς (ἠθικῆς) θέλησης ὑπηρετεῖται καὶ στὸ μέσο τῆς σελ. 140. «**Μακάριος ὁ ὑπομένων**», Θεοπροφητεύει ὁ Δανιήλ (12, 12). Μακάριος ὁ ἀγωνιζόμενος Μακάριος ὁ ταπεινὰ συμμεριζόμενος τὸ βᾶρος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ, δηλαδή, μακάριος ὁ κάμνων τὴν **ὑπέρτατη δυνάτη χρήση** τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας του: **φιλόανθρωπα ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ἐν Χριστῷ**. Ἰσόβια ἐνθουσιασμένα νὰ νιώθῃ ἡ ψυχὴ σου πὼς εἶναι ἀθάνατη καὶ πὼς στὸν ἠθικὸ **ΑΓΩΝΑ** τῆς καὶ

δεινά της εύλογείται από τὸν «*Πατέρα παντοκράτορα ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων*», τὸν κατ' ἀξία Κύριο τῆς ἐλπίδας: τὸν Κύριο τῆς Ἀγιότητος, τὸν Κύριο τῶν ἀξιῶν, τὸν Κύριο τῶν πάντων.

Στὴν τουλάχιστο ἑξαχιλιόχρονη πάλη μεταξύ φιλάνθρωπου καλοῦ καὶ μισάνθρωπου κακοῦ (μιά ἀσπυρομένη πάλη ποὺ μέχρι καιροῦ γίνεται κατὰ παραχώρηση καὶ ἀνοχή τοῦ Ἁγίου Θεοῦ σεβόμενου τὴν ἐλευθερία θέλησής μας ἐνόσω ἡμεῖς δίνομε ἐξετάσεις διαγωγῆς ἔτσι), ἡ στρατηγική τοῦ διαβόλου Σατὸν εἶναι ἡ ἀκόλουθη γιὰ ὅλους τοὺς πολιτισμοὺς ποὺ αὐτὸς τοὺς χρεοκοπεῖ δρώντας ἐσωανθρώπινα, ἀτομικὰ καὶ κοινωνικὰ: μὲ ὄπλο τὴν (πνευματικὴ ἰδίως) δειλία ποὺ ἐνσπείρει, ἐπιβάλλει πνεῦμα φυγῆς ἀπὸ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητας, ἐνῶ συγχρόνως χρυσοπλαισιώνει τὴν τέτοια ἀδράνεια-παθητικότητα μὲ εἰδικὴ σοφία καὶ μεταφυσικὴ καὶ νόμους ποὺ συντονισμένα νομιμοποιοῦν ἢ καὶ ἐκθειάζουν αὐτὴ τὴν ἠττοπάθεια ποὺ τοῦ συμφέρει σὰν βέβηλου κηφήνα, ἀόρατου καὶ ὁρατοῦ, κάπως. Συγχρόνως διασφείρει, διαστρέφει τοὺς φιλάνθρωπους νόμους καὶ σοφία ποὺ ἔμμεσα καὶ ἄμεσα προσφέρει ὁ Κύριος στὰ ἔθνη-λαοὺς μακραίωνα. Μὲ σοφὰ συσκοτιστικὲς ἐπεμβάσεις τοῦ «*πλανῶντος τὴν οἰκουμένην δλην*» (Ἀπκκάλ. 12, 9), τὸ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων Θεῖον παρασταίνεται στοὺς λαοὺς σὰν τελείως ἐξωκόσμιο, σὰν μὴ πολυ-ἐνδιαφερόμενο γιὰ τὰ γήινα πράγματα, σὰν ἀξιῶνον ἱερουργικὲς ἀνθρωποθυσίες μπροστὰ σὲ εἰδωλολατρικὰ κατασκευάσματα (Δευτερονόμιο 18, 9-12, Σοφία Σολομ. 12, 4-5), δηλαδή σὰν ὅ,τι συμφέρει στὸ σατανικὸ ὄν τῆς ἀλγεβρικὰ πλὴν ἠθικῆς ἐνέργειας, στὸν ἀναποδογυριστὴ τῶν ἀξιῶν. Λόγου χάρι, λέγει μὲν ὁ φιλάνθρωπος Ὁρφέας (στὸ κάπως ἐνιαῖα θεώμενο διάστημα τῶν 6000 τραγελαφικῶν ἢ ἀμαρτωλῶν ἐτῶν), «*παῖς εἰμι γῆς ΚΑΙ οὐρανοῦ ἀστειρόεντος*» (ὄχι μονάχα οὐρανοῦ), ἀλλὰ ἀργότερα ἔρχονται οἱ σοφοὶ καὶ ἰδεοποιοῦν ἐξωγήινα τὴν κάθε (φιλάνθρωπη) πίστη, ἐκτρέποντάς τιν φτιαχτά. Ἐνας ἄλλος φιλάνθρωπος γίγαντας, στὴ δασκάλα τῆς μύησης Αἴγυπτο, ὁ Ἑρμῆς, προσδοκοῦσε Ἀνάσταση νεκρῶν καὶ δίδασκε τὴν ἀγνότητα-ἀγιότητα καί, πολὺ ἀργότερα, διαστρέφοντας τὴ μύηση γιὰ τὴν ἀνάσταση, οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἀρχισαν νὰ μετατρέπουν τὰ πτώματα σὲ μούμιες. «*Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς*». Λουκάς, 9, 60. Στὴ Συρία-Χαλδαία ἐπίσης ὑπῆρχαν φιλάνθρωποι ἱεροὶ νόμοι, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐτηροῦντο μονάχα ἀπὸ τὸν Ἀβραμ (Ἀβραάμ), ἀφοῦ ἀνάλογη διαφθορὰ πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ εἶχε ἐπικρατήσει. Γένεση 11, 27, 28. 12, 1. 26, 5. Στὴν Ἰνδία, πολὺ ἀνάλογα, καὶ περισσότερα ἐπίσης. Καὶ στὴν Κίνα τὸ ἴδιο. Ὁ Λαὸ Τσέ, ὅπως ὁ Ἡσίοδος στὴν Ἑλλάδα, κάπως πενθοῦν γιὰ ἓνα συνεχιζόμενο ξεπεσμό ἀπὸ τὴς ἀρχαῖες (τότε, γι' αὐτοὺς) ἐποχές. Στὸν ἴδιο περίπου καιρὸ ὁ Ἡσαίας νοσταλγεῖ

τὴν ἐποχὴ τῶν Κριτῶν, «καὶ θέλω ἀποκαταστήσει τοὺς κριτὰς σου ὡς τὸ πρότερον, καὶ τοὺς συμβούλους σου ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς». Ἡσαΐας 1, 21-31, ὅπου ἡ προφητεία αὐτὴ ἔχει κάπως γενικὴ ἐφαρμογὴ γιὰ ὅλους τοὺς τῶν τελευταίων 6000 ἐτῶν πολιτισμούς, ὄχι μονάχα γιὰ τὴν ἀρχαία Ἱερουσαλήμ ἢ ὅποια, ὅμως, μόνη τελικὰ σώζεται σὰν ὁ Θεοκληρονόμος Ἰσραὴλ τῆς χριστιανοσύνης τῆς ἀνανεωμένης στὸ «καινὰ ποιῶ πάντα» Του, ἀφομοιώνουσα τοὺς ἀγαπῶντες δικαίους ὅλης τῆς γῆς.

Ὅταν πληρωθοῦν (μὲ χρόνους καὶ καιροὺς Του ἀνοχῆς: Γένεση 15, 16, Ἱερεμίας 4, 12, 25, 34, Σοφία Σολομ. 12, 10) οἱ ἁμαρτίες τῶν πολιτισμῶν, τότε ἀκολουθεῖ εἴτε καταστροφὴ τῶν εἴτε κάποια σημαντικώτατη «ἐξοδος». Ἐξοδος τοῦ Ἀβραάμ ἀπὸ τοὺς Συρίους Χαλδαίους (Γένεση 11, 28, 12, 1). Ἐξοδος τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἐξοδος (ἐδῶ ἴσον προσωρινὴ γόνιμη τιμωρία) τῶν σοφῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴ Δύση (1453). Ἐξοδος τῶν χριστιανῶν τῆς Ἱερουσαλήμ ἐγκαίρως πρὶν ἀπ' τὴν καταστροφὴ τῆς στὸ 70 μ. Χ. Ἐπίσης, τὸ νὰ ἀναγκάζονται νὰ ἐκπατρίζονται πολῖτες καὶ νὰ δημιουργοῦν φιλελεύθερες ἀποικίες (στὴν ἀρχαιότητα καὶ μεσαίωνα) εἶναι, κι' αὐτό, ἓνα εἶδος πνευματικῆς Ἐξόδου, ἐξόδου ἀξιῶν ζωῆς, ἐξόδου σπόρου Του λοιπόν... Κτλ... Καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰπωμένα 6000 χρόνια εἶναι ἀλύτρωτα, διότι ἀπὸ μόνος του ὁ ἁμαρτωλὸς (ἀδαμικὰ-ταξικὰ) ἐμποτισμένος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ λυτρωθῆ-ἀγιάσῃ (ἐνῶ ὅμως ἀπὸ μόνος του μπόρεσε καὶ μπορεῖ νὰ ξεπέφτῃ στὴν κοινωνικὴ χρεοκοπία, τουλάχιστο), γι' αὐτὸ στὴ διελκυστίνδα τῆς πάλης του μὲ τὸν μισάνθρωπο σατὰν δὲν βγαίνει νικητῆς (κοινωνικὰ τουλάχιστο). Ὁ πόλεμος τοῦ συκοφάντη διαβόλου εἶναι κυριώτατα πνευματικὸς (=ἢ μὲ ἐσωτερικὴ δειλία νέκρωση τοῦ συναισθήματος τῆς Θείας Πίστης καὶ λοιπὸν χειραγώγησι πρὸς μισάνθρωπη κακοπραξία ἀντὶ ὀρθοπραξίας, ἐπεμβάσεις στὰ φιλόφθονα ἱερά κείμενα διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων, αἰρέσεις ἀλληλένδετα μὲ καμουφλαρισμένο πνεῦμα ἀλλαζονικῆς ἐγωφροσύνης, κτλ.), πνευματικὸς διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κυρίως τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸν ὄν τοῦ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» τοῦ Πλάστη του.

Καὶ ὅσο ἡ πνευματοκτόνα συσκοτίσι ἀπὸ τὰ «βαθέα τοῦ σατανᾶ» μεγαλώνει καὶ ἐπικρατεῖ, τόσο πιὸ πολὺ ὑποφέρουν ὅλοι ὅσοι δὲν εἶναι τυφλὰ ὄργανά του καί, γενικώτερα πιά, ὁ πού ἐργάζεται λαός. Γι' αὐτὸ ὅταν στὴ διελκυστίνδα σημειώνεται ὑποχώρησι τοῦ ἀνθρώπου (ἰδίως ὕστερα ἀπὸ περιόδους ἀνακούφισις), οἱ ταλαίπωροι λαοὶ χάνουν τὴν αἰσιοδοξία-χαρὰ τους, πού ἐνστικτωδῶς ἔχουν διότι ἡ ζωὴ εἶναι κατὰ φύσιν (δηλαδὴ Θεόθεν, αὐτομάτη) **χ α ρ ἄ**. Γιὰ παράδειγμα, «καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπερίσχυεν ἐν ἀρχῇ χαρωπὴ καὶ αἰσιοδοξος διάθεσις», καὶ «ἡ κοσμοθεωρία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ προσέλαβε σὺν τῷ χρόνῳ ἀπαισιοδοξον χαρακτῆρα, ὁδηγήσασα εἰς φυγὴν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὴν ζήτησιν λυ-

τρώσεως ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν ἰδεῶν... Γράφει γιὰ τὴ θρησκευτικὴ ζωὴ στὴν ἀρχαία Ἰνδία καὶ ἀρχαία Ἑλλάδα ὁ μακαρίτης καθηγητὴς Νικ. Λούβαρις στὴ «*Φιλολογικὴ Πρωταρχονία*» 1963, σελ. 404, ἐκδ. Ἀριστ. Μαυρίδη. ΠΩΣ γίνεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων στοὺς λαοὺς αὐτὴ ἡ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΗ μετατροπὴ: ἀφενὸς τῆς κοσμοβιοθεωρικῆς Πίστης των πρὸς «νόμιμη» ἀπαισιοδοξία καὶ πᾶνο ΚΑΙ ἀφετέρου τῶν ἱερῶν φιλολυτρωτικῶν καὶ φιλογήνων πεποιθήσεων τους πρὸς ἐξωγήνη φυγὴ καὶ καταφυγὴ σὲ ἀντιεπιστημονικῶς ὑπερ-ιδεαλιστικὰ «*βασιλεία ἰδεῶν*»; Βλεπόμενη πανοραματικὰ ἢ μακρῶν αὐτὴ πτώση, δὲν φτάνει νὰ ἐξηγηθῆ μοναχὰ μὲ τὴν τῶν μαρξιστῶν Διαλεκτικὴ Ἀντίληψη τῆς Ἱστορίας ἢ ὅποια δὲν θέλει νὰ λαβαίνει ὑπ' ὄψη τὸν ἐνιαῖο ψυχικὸ καὶ πνευματικὸ καὶ Βιβλικὸ παράγοντα. Ἐξηγεῖται τὸ εἰπωμένον ΠΩΣ σὰν φαινόμενο στὴν ἀλληλένδετα ἀόρατη καὶ ὄρατη πάλη μεταξύ φιλάνθρωπου καλοῦ καὶ μισάνθρωπου κακοῦ (τουλάχιστο στὰ τελευταῖα 6000 χρόνια, μὲ μεταπτώσεις καὶ διαφοροποίηση στὰ μέτωπα): μιὰ μὲ κάποιους Βιβλικούς κανόνες διεξαγόμενη πάλη μεταξύ φιλάνθρωπου Θεοῦ (βάσει «*χρόνων καιρῶν*» κάπως ὑποβοηθοῦντος τὴν ἐλευθερία ἠθικῆς θέλησής μας), καὶ μισάνθρωπου χαιρέκακου διαβόλου πειράζοντος, δοκιμάζοντος, ὑποσκάπτοντος τὴν «*εἰκόνα-ὁμοίωσιν*» τοῦ ἀνθρώπου ἰδίως πνευματικὰ. Ἡ εἰπωμένη μετατροπὴ ἀόρατα κατασκευάζεται στὴν πνευματικὴ φαρμακεία τοῦ Ἄψινθου, στὰ «*βαθέα τοῦ σατανᾶ*», στὴν ἐπιστημονικώτατη πονηρία τῆς ΑΠΑΤΗΣ του, καὶ σερβίρεται στὰ (ἀνύποπτα γιὰ τὴν τέτοια δράση του) γήινα ὄργανά του, τῶν ὁποίων λοιπὸν ἡ ἐλκυστικώτατη σοφία καὶ ἱερολογία καὶ καλλονή-ποίησις καὶ «*Θεία*» αἰσθητικὴ, ὑπερκαμουφλαρισμένα ἀποβαίνει ΥΠΕΡ τοῦ «*μέχρι καιροῦ*» ἀνεκτοῦ διαβόλου, ἀκόμα καὶ ὅταν οἱ δῆθεν «*Θεῖοι*» αὐτοὶ ἀνθρώποι συμβαίνει νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ πνευματικῶς εὐεργετήσαντες τοὺς ἀνθρώπους, ἀρχηγοὶ ἐξωχριστιανικῶν «*βασιλείων ὑπερ-ιδεαλισμοῦ*», ἀρχηγοὶ ἐξωχριστιανικῶν θρησκευτῶν, αἰρεσιάρχες καὶ λοιποὶ ἀντιεπιστημονικοὶ **μαζί καὶ ἐξωΒιβλικοὶ ἢ ἀντιΒιβλικοὶ ἀρχηγοὶ**. Ὡστε ὁ πνευματικὸς δηλητηριαστὴς Ἄψινθος (σὲ τελευταῖα ἀνάλυσις), «*ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην*», εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρωταρχικὰ καὶ ἀόρατα διενεργεῖ τὴν εἰπωμένη **ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ**, ἴσον διαστροφικὴ ἐκτροπὴ, καὶ μισάνθρωπα λυσσᾶ νὰ διώχνη τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆ γῆ Θεοῦ, πολεμώντας νὰ τὴ διώξη ἀκόμη καὶ ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἀν τὸ μπορούσε. Ἀλλὰ, τονίζεται πάντα, μόνο «*μέχρι καιροῦ*», καὶ μάλιστα «*καιροῦ ἐσχάτου*», φρασμένου πιά, καὶ ἰδιαίτερα προπαράσκευασμένου ἀπὸ τὴν Ἀναγέννηση.

Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου τυχαῖο τὸ γεγονός ὅτι κατὰ κανόνα ὅλοι αὐτοὶ οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τῆς εἰπωμένης μετατροπῆς-ἐκτροπῆς δὲν προσφέρουν ἐπίγειες κοινωνικὲς λύσεις ἐφαρμόσιμες, ἐνῶ ἡ Βίβλος ἐν χρόνῳ προσφέρει τὴν αἰγια Χριστοκρατία ἢ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔδωσε

ήδη (μονάχα κάπως προτυπωτικά) τὰ εἰπωμένα δύο παραδείγματα
 στὴν Ἱστορία: τῆς ὀρθοπραξίας τῶν Πράξεων, καὶ τῆς ὀρθοπραξίας
 τοῦ κοινωνισμοῦ τῶν Ἰησοῦιτῶν στὴ Νότια Ἀμερική. Ἐπειδὴ λοιπὸν
 ὁ μεταξὺ βεβήλου καὶ ἱεροῦ ΑΓΩΝΑΣ εἶναι προπαντὸς πνευματικὸς, καὶ
 ἐπειδὴ βρισκόμαστε ἤδη στὸν Θεόθεν προπαρασκευασμένο (1450-1940)
 ἔσχατο καιρὸ (1941-2300), γι' αὐτὸ ἀντικειμενικά, δηλαδὴ Θεο-
 ταγμένα, ἡ πνευματικὴ κοσμογονικὴ μάχη τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα»
 Του εἶναι στρατηγικὰ φυσικώτατο νὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴν ἐξουδετέρωση ἐκεί-
 νων τῶν πνευματοκτόνων κατακτήσεων τοῦ Συσκοτιστῆ Ἀψινθου, οἱ
 ὅποιοι θεμελιωδῶς διενεργοῦν τὴν εἰπωμένη διαστροφικὴ ἐκτροπὴ
 (σελ. 171, 172) τοῦ ἀναποδογυριστῆ τῶν ἀξιῶν διαβόλου. Καί, συναφῶς,
 παραπολὺ «ἡ μάχη εἶναι τοῦ Θεοῦ» ἰδιαίτερα τώρα πιά, διότι ὁ ἔσχα-
 τος καιρὸς εἶναι πιά ὁ Καιρὸς τῆς αὐξανόμενα ἀνοιχτῆς ἐπέμβασης τοῦ
 Κυρίου τῆς Ἱστορίας. «Μὴ φοβεῖσθε σεῖς», «διότι ἡ μάχη δὲν εἶναι
 ἡμῶν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.» Χρονικῶν Β' 20, 15. Σαμουήλ Α' 17, 47. Καί,
 ἀφοῦ πνευματικὸς εἶναι ὁ ΑΓΩΝΑΣ, συνδυασμένα καὶ συντονισμένα ΒΙ-
 ΒΛΟΣ καὶ Ἐπιστήμη θὰ κάνουν σωστὴ νικηφόρα ἀντεπίθεση
 Πνεύματος καὶ θὰ ἐξουδετερώσουν τελείως (γιὰ τὰ ἀπὸ τὸν Κύριο προ-
 κρινόμενα ἀμέτρητα πλήθη ἀγαπῶντων δικαίων παντοῦ στὴ γῆ) τὰ πο-
 νηρότατα καμουφλαρισμένα θεμέλια τῆς εἰπωμένης ἐκτροπῆς (σελ. 172,
 καὶ δεξιὰ στήλῃ σελ. 149), ἀποκαθιστώντας τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς, στοὺς
 ἤδη προχωρημένα ἐκμετρούμενους «καιροὺς ἀναψύξεως» καὶ «χρόνους ἀπο-
 καταστάσεως πάντων...» Πράξεις 3, 20, 21. Ἐννοεῖται ὅτι διαβάλλον διά-
 βολος καὶ ὄργανά του θὰ «σχίζουν τὰ ἱμάτιά των» ἐναντίον τῆς πορείας
 τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα», στὸν μὲν ἓνα κόσμον ἀποκαλώντας τὴν... «σα-
 τανικὴ αἵρεση ἀποστασίας», στὸν δὲ ἄλλο κόσμον ἐπίσης ἐχθρικὰ θεωρών-
 τας τὴν σάν... «ἀντεπαναστατικὴ θρησκοληψία ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ». Λέγει ὁ
 Χριστὸς, μὲ ἔσχατοκαιρικὸ ἐπίσης νόημα, «εἰ τὸν Οἰκοδεσπότην Βεελζε-
 βούλ ἐκάλεσαν» (οἱ βλασφημοῦντες βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
 ματος: Ματθαίου 12, 31), «πόσω μᾶλλον τοὺς οἰκιακούς αὐτοῦ; μὴ οὖν
 φοβηθῆτε αὐτούς; οὐδὲν γὰρ ἐστὶ κεκαλυμμένον ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσε-
 ται, καὶ κρυπτὸν ὃ οὐ γνωσθήσεται.» Ματθαίου 10, 25, 26. «σταυροὺς
 πορφυροὺς ἔχων ἐπὶ τὰς δύο ὠμοπλάτας» (σελ. 9). «καὶ τὸν Ἀντίχριστον
 ἐλέγξαντες ἀποκτανθήσονται ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ καὶ ρίψωσι
 τὰ σώματα αὐτῶν ἄταφα ἐν μέσῳ τῆς πόλεως καὶ ἐπισυναχθέντες γελά-
 σουσιν αὐτούς, ὡς ΑΠΟΣΤΑΤΟΥΝΤΑΣ.» Εἰπωμένος βίος Ἀνδρέα
 σαλοῦ, σελ. 94 χαμηλά. Ἀποκάλυψη 11, 7-10. Τὰ δικά του τὰ ἐπίθετα
 ὁ διαβάλλον διάβολος θὰ τὰ κολλήσῃ σάν ἐτικέττες στοὺς ἀντίπαλούς
 του τοὺς φιλόανθρωπα διενεργοῦντες τὸ «καινὰ ποιῶ πάντα» ὑπὲρ
 τοῦ «μία ποιμνη, εἰς ποιμῆν». Καὶ θὰ τὸ κἀνῆ αὐτό... σὲ «ἱερὸ πόλε-
 μο», θεολογώντας φλογερά, καὶ «βάσει τῆς Βίβλου», καὶ «ἐν ὀνόματι τοῦ

Ἁγίου Θεοῦ!». (Θεσσαλονικεῖς Β', 2, 3-12). Δυστυχῶς θὰ κατορθώσῃ ὁ Συσκοτιστὴς Δηλητηριαστὴς (Ἄψινθος) νὰ παρασύρῃ στὰ «*βαθεὰ του*» (Ἄποκάλ. 2, 24) «*τὰ ἓνα τρίτον τῶν ἀστέρων*» (Ἄποκάλ. 8, 11, 12, καὶ 12, 4. Σελ. 38), δικαιοῦχος βάσει τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν τους. Αἰσιόδοξα κάπως, ἄς εἰπωθῆ ὅτι αὐτὸ τὸ «*τρίτον*» καθόλου δὲν σημαίνει τὸ ἓνα τρίτο τῆς ἀνθρωπότητος, οὔτε γενικευμένα τὴν ὁποιαδήποτε μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς καταστάσεις (Ζαχαρία 13, 8, 9), διότι πολὺ φιλόφρονος ὑπάρχει τὸ χωρίο Ἡσαΐα 19, 24, 25, τὸ χωρίο Γένεσης 18, 23-33, οἱ ξεχωριστὰ ἀγαπημένοι Ψαλμοὶ 50 (51) καὶ 102 (103), καὶ Πέτρου Β' 3, 9, **τουλάχιστο**.

Ὅποιοι ὁποῦδήποτε τῆς γῆς Νινευίτης δὲν θέλει νὰ ὑπηρετηθῆ τὸ Θεοθέλητο «*συγκλίνειν*» τῶν δυὸ κόσμων πρὸς κοινὸ καὶ ἔμπρακτα ἅγιο ἐκχριστιανισμὸ τους (διότι καὶ ὁ σημερινὸς «*χριστιανισμὸς*» ἔχει ἀνάγκη Βιβλικοῦ καὶ πρωτοχριστιανικοῦ ἐκχριστιανισμοῦ), αὐτὸς ὁ ἐκτροχιασμένος Νινευίτης σημαίνει ὅτι ὑποχρεωτικὰ προτιμᾷ τὴ θερμοπυρηνικὴ καὶ λοιπὴ ἐπιστημονικὴ ἐξόντωση τῆς ἀνθρωπότητος. **ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΗ ΛΥΣΗ**, ὅπως ἡ Ἱστορία θὰ τὸ διδάξῃ [Πράξεις 4, 12]. Καὶ θὰ τὸ διδάξῃ ἀκριβῶς τόσο πικρὰ ἢ στοργικά, **ὅση** θὰ εἶναι ἡ ἐνοχὴ ἀκαταληψία, εἴτε ἡ κατανοοῦσα μετάνοια, ποὺ θὰ δείξουν οἱ δύο νινευίτες-κόσμοι. Οἱ λαοὶ λοιπόν, πολὺ εὐθυνόμενοι ὁμαδικὰ γιὰ τὴ χρῆση τῆς ἐλευθερίας τῆς (ἠθικῆς) θέλησής των, **πρέπει** ἐνεργητικὰ νὰ ἀσκήσουν στοὺς δυὸ κόσμους ἐπιρροὴ πρὸς τὴν ΑΜΟΙΒΑΙΑ κατεύθυνση: **στὶς μὲν** πλουτολιγαρχικὲς «*δημοκρατίες*» νὰ γίνῃ ἐθνικοποίηση τῶν μέσων τῆς κοινωνικῆς παραγωγῆς (δηλαδὴ νὰ μὴ κυβερνοῦν πιά καθόλου οἱ συμφερόφρονες πορτοφολάνθρωποι οὔτε ἄμεσα, οὔτε ἔμμεσα, οὔτε καμουφλαρισμένα), καὶ πλήρης ἐκδημοκρατισμὸς τῆς κοινωνικῆς, πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς· **στὶς δὲ** προλεταριακὲς «*δημοκρατίες*» νὰ γίνῃ, πέραν τῆς ἤδη ὑπάρχουσας ἐθνικοποίησης, πλήρης ἐκδημοκρατισμὸς ὅλης τῆς κοινωνικῆς καὶ λοιπῆς ζωῆς, ἰδίως στὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, στὴ διάδοση τῆς Βίβλου, στὴ δράση τῶν ποιμένων καὶ θεολόγων. Τουλάχιστο, **σὰν προϋποθέσεις**. Καὶ ὅποιοι διοικοῦντες κύκλοι χλευαστικὰ ἐναντιωθοῦν, ἢ συμπεριφερθοῦν ἀπατηλά, ἀμετανόητα χαλκεύοντας μισάνθρωπες κατευθύνσεις ὁποῦδήποτε στὴ γῆ, αὐτοὶ θὰ εἶναι οἱ βάσει παραπολλῶν ἁμαρτιῶν τους αὐτο-ἀποκομμένοι ἀπὸ ἐλπίδα, σὰν τοὺς ἀόρατους κυρίους των, τὰ ἀφανῶς κατεξουσιάζοντα δαιμόνια, τοῦ «*ἄρχοντος τῆς ἐξουσίας τοῦ αἄρου*» (Ἐφεσίους 2, 2), ὅποτε, συνδυασμένα με κεφάλ. β τῆς Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, ἰσχύει ἡ ἀκόλουθη περικοπὴ ἀπὸ τὴν εἰπωμένη Δογματικὴ τοῦ μακαρίτη καθηγ. Χρ. Ἀνδρούτσου (σελ. 128): «*Τὸ (ἀόρατο) κράτος τοῦτο τοῦ Σατανᾶ μὴ δυναμένου μετανοῆσαι καὶ ἐπιστρέφαι εἰς τὸν Θεὸν θὰ καταλυθῆ ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου, ὅτε οἱ δαίμονες ἀπέρχονται εἰς τὸν αἰώνιον τῆς Κολάσεως τόπον.*» Καὶ τώρα μὲν μπορεῖ νὰ καταχλευάζουν τὰ ἀμετανόητα μισάνθρωπα, χαιρέκακα **δύναται**.

Ἄργότερα ὅμως; Τὸ λόγο ἔχει ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας, ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ. Ἡ εἰπωμένη ΑΜΟΙΒΑΙΑ ἀλλαγὴ κάπως σχετίζεται μὲ τὸ «μετεστάθη» [Δανιήλ 7, 12. Σελ. 119 χαμηλά, 120 ψηλά].

Ἡ ἐσωκοινωνικὴ τῶν λαῶν πρῶτοβουλία γιὰ συνεχῆ ἀγώνα, ἀποβλέποντα στὸ νὰ μεταπραποῦν οἱ Νινευίτες ἀπὸ ἀμετανόητοι σὲ μετανοοῦντες, ἔχει τεράστια φιλόανθρωπη σημασία, ἀκριβῶς διότι εἶναι μὲν ἡ Ἱστορία στὶς γενικὲς τῆς γραμμὲς χριστοκεντρικῆ-ντετερμινιστικῆ, ἀλλὰ ἐπειδὴ συγχρόνως ὁ Κύριός τῆς σέβεται τὴν ὄντως ὑπάρχουσα ἐλευθερία θέλησης ἀτόμων καὶ λαῶν, γι' αὐτὸ ἐπίσης ἰσχύει ἐκεῖνο τὸ διπλὸ προφητικὸ «ΑΝ» ποῦ Θεόθεν προβάλλει ὁ Ἅγιος Κοσμάς Αἰτωλὸς (σελ. 168) ὑπενθυμίζοντας ἔτσι στὸν κόσμον τὸ ἀλληλένδετο Βιβλικὸ «ΑΝ» στὸν Ἰωῆ 3, 9... Δυστυχῶς οἱ κρατικοὶ καὶ κρυπτοκρατικοὶ (οἰκονομικο-στρατιωτικοὶ) «σκληροὶ πυρῆνες» στοὺς δυὸ κόσμους μᾶλλον θὰ καταχλευάσουν τὴν τάχα οὐτοπιστικὴ αὐτὴ ἐργασία (ἂν τυχὸν καταδεχτοῦν νὰ τὴν πληροφορηθοῦν), ἐνῶ οὐτοπιστὲς εἶναι ἀκριβῶς αὐτοὶ σὰν ΒΛΑΚΩΔΕΣΤΑΤΑ ἀντιστρατευόμενοι τὴν ἀγία φιλόανθρωπία τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, καθὼς σύντομα θὰ τὸ πληροφορηθοῦν: εἴτε γλυκὰ (ἂν μετανοήσουν φιλόανθρωπα), εἴτε πικρότατα (ἂν παραμείνουν ἀμετανόητα ἀπιστοὶ πρὸς τὴν ἀγάπη τοῦ Εὐαγγελίου), διότι ζοῦμε πιά στὸν τῆς Ἐπέμβασῆς Του ἔσχατο καιρό...

Ἰδιαίτερα πρὸς τὸ μαρξικὸν κόσμο τώρα, θὰ ἤθελε ὁ γράφων νὰ ἐκφράσῃ τὴ λύπη του διότι ἀνατρέφουν (μέχρι καιροῦ) τὶς νέες γενεὲς χωρὶς τὴν ἀναντικατάστατη διδασκαλία ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ τῆς χριστοκεντρικῆς Βίβλου. Ἦδη, στὰ ἐσωτερικά τους, ἔχουν πληρώσει καὶ πληρώνουν ἐν χρόνῳ, αὐτὸ τὸ ἀναντικατάστατο τῆς Βιβλικῆς χριστοκεντρικῆς ἀγιότητος. Τὸ πληρώνουν ἀκριβᾶ... Ἡ μαρξικὴ τους ἐπιστήμη ἀπαγορεύει τὴ διδασκαλία τῆς Βίβλου. Ἄλλὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν εἶναι πιά ἐπιστήμη, εἶναι φιλοσοφία. Εἶναι ἐπιστήμη στὴν οἰκονομικὴ ἔρευνα (ποῦ ἀφορᾷ τὸ κορμί, τὴν ἀπαραίτητη ὕλική βάση). Δὲν εἶναι ἐπιστήμη στὴ μεγάλη πνευματικὴ ἐπέκταση ποῦ λέγεται: ὀλοκλήρωση τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἀνθρώπου σὰν καταπληκτικοῦ ΗΘΙΚΟΥ καὶ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ὄντος. Σ' αὐτὴ τὴ μέγιστη κορύφωση δὲν εἶναι προορισμένος νὰ φτάσῃ ὁ μαρξισμὸς, διότι: (α) αὐτὴ τὴν ἀξιολογικὰ ὑψιστὴ ἠθικο-πνευματικὴ ὀλοκλήρωση τὴν ἔχει ἤδη ἐπιφυλάξει ὁ Ὑπέρτατος ὼν γιὰ τὸν ἱερώτατα καὶ ποιητικώτατα αὐτοθυσιασμένο Ἐξαγοραστὴ τῆς ἀνθρωπότητος: τὸ Θεάνθρωπο Χριστό Του, τὸν Κύριο τῆς Ἀγιότητος στὴ χριστοκεντρικὴ Βίβλο Του, καὶ (β) ὁ βασικὸς προορισμὸς τοῦ (ἱστορικὰ τόσο λιγόχρονου) μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ εἶναι, διαλεκτικὰ τριπλᾶ (στὸ Ἡρακλείτειο τοῦ Hegel σχῆμα: θέση, ἀντίθεση, σύνθεση): νὰ θέσῃ τὴν προπαρασκευαστικὰ προϋπηρετοῦσα θέση «ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗ-

ΣΗ» ή όποία θα γίνη ΑΓΙΑ στη μέλλουσα Χριστοκρατία· να θέση την έφήμερη «θεία μάλιστα» αντίθεση την πικροδοκιμάζουσα την Όρθοδοξη Έκκλησία προσωρινότατα (σελ. 83, 84. Είναι βέβαια αντίθεση και ως προς τό μαμωνά, αλλά, πάλι, όχι άγια)· να εκλείψη, ίσον να άφομοιωθή έκχριστιανιζόμενος, στην άγια χριστοκρατική-άταξική ΑΝΑΝΕΩΣΗ του «καινά ποιῶ πάντα» Του.

Οι μαρξιστές δέν δέχονται αυτές τις άπόψεις διότι υπεραγαπώντας τή μαρξική τους έπιστήμη δέν μπορούν να δοῦν ποῦ ό μαρξισμός των είναι έπιστήμη και ποῦ είναι μεταφυσική φιλοσοφία, μάλιστα ρηχή μεταφυσική. Θα ανταπαντήσουν ότι ή Βίβλος είναι τρομερά μεταφυσικώτερη. Η άπάντηση σ' αυτή τους τήν παρατήρηση είναι, πολύ έπιστημονικά για να τήν εκτιμήσουν, ότι εάν οι Προφητείες Βίβλου και Όρθοδοξίας έπαληθευτοῦν ιστορικά τώρα στον διανυόμενο έσχατο καιρό, τότε ή όντως καταπληκτική «μεταφυσική ποίηση» τής ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗΣ Άγίας Γραφής ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΘΑΥΜΑ υπέρ του Άνθρώπου, είναι άληθεια πιά· και τότε ή μεταφυσική φιλοσοφία του μαρξισμού των πρέπει να ύποκληθῆ, να «κάμψη γόνυ» (Ρωμαίους 14, 11), χαρούμενα εύγνωμονώντας για τή διαπίστωση ότι ή εύτυχία-προορισμός των αγαπώντων δικαίων είναι Θεόθεν Α Σ Υ Γ Κ Ρ Ι Τ Α πιό μεγαλειώδης (άφοῦ Θεοκοινωνά μετέχει στη φύση του Υπέρτατου Όντος στη θέωση των ψυχών) από τά καλύτερα μαρξικά όνειρα, από τις καλύτερες μαρξικές φιλοδοξίες υπέρ τής ανθρωπότητας... ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΗ επίσης! Οι μαρξιστές διαφωνώντας (και χλευάζοντας έστω, μέχρι καιροῦ), προβάλλουν φιλοσοφικές θεωρίες συστηματικές, λογικές, σοσιαλιστικά σκόπιμες, οι όποιες όμως στη μεταφυσικότητά τους για μιá παντοκράτειρα «ύλη» δέν άποτελοῦν έπιστήμη, αλλά είναι σκόπιμα έπαναστατικά έξαρτημένες από μιάν εκ των κάτω θεά των υλικών σχέσεων ανθρώπων και πραγμάτων, μιá κατ' ανάγκη ρηχή θεά (έστω ώφελιμιστικής σκοπιμότητάς των), μιá θεά μάλλον άποτελεσμάτων παρά τρίςβαθων αιτίων έσωανθρώπινων και όντολογικών. Ένα πανόραμα μιás εκ των άνω κατανόησης μάλλον δέν τους ενδιαφέρει. Η μεγαλύτερη ή άφανής άρμονία τής ολοκληρωμένης έξήγησης τους διαφεύγει, αλλά και δέν πασκίζουν να έγκύψουν έρευνώντας βαθιά γι' αυτή. Άκολουθοῦν τόν προειπωμένο ιστορικό ρόλο τους (σε άγνοιά τους Θεοταγμένο τους ρόλο), μέχρι πού να... έκχριστιανιστοῦν πλήρως, ως είπώθη.

Στην ίπποτική τούτη μονομαχία με τους μαρξιστές, στη «μάστιγά» τους αντιτάσσονται τά ακόλουθα. Είναι σωστό να ταυτίζονται μονοκουδουλιά άφενός τά λάθη των μαμωνόδουλων ποιμένων με άφετέρου τόν Σταυρωμένο ήρωα τής Άγιότητας: Είναι σωστό να υπεράπλοποιῆται ή άθρη προπαγάνδα με τό να μη παραδέχεστε ύπαρξη Ίησοῦ Χριστοῦ; Ό υπέρ του λαοῦ σταυρωθείς Χριστός είναι ό φίλος και ό ήρωας του

λαοῦ. Γιατί λοιπὸν κάπως νὰ τὸν μεταχειρίζεστε (στὴν προπαγάνδα ἀθείας) σὰν ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ, συσταυρώνοντάς Του καὶ σεῖς μαζί μὲ τοὺς διὰ μέσου τῶν αἰώνων σταυρωτὲς Του; Ἄς ἀφήσωμε τὸν ἴδιο νὰ μιλήσῃ μέσα ἀπ' τὸ ἀπέραντα φιλόανθρωπο Εὐαγγέλιό του, μάλιστα ὅταν ἐμφαντικὰ ἐγκαινιάζει τὴ δημόσια δράση Του καὶ τότε σκόπιμα σὰν Θεάνθρωπος διαλέγει τὸ τοῦ Μέγιστου Προφήτη Ἡσαΐα χωρίο τὸ προορισμένο γι' Αὐτόν: «*Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΑΣΘΑΙ ΠΤΩΧΟΙΣ ΑΠΕΣΤΑΛΚΕ ΜΕ, ΙΑΣΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΥΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, ΚΗΡΥΞΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙΣ ΑΦΕΣΙΝ ΚΑΙ ΤΥΦΛΟΙΣ ΑΝΑΒΛΕΨΙΝ, ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙ ΤΕΘΡΑΥΣΜΕΝΟΥΣ ΕΝ ΑΦΕΣΕΙ, ΚΗΡΥΞΑΙ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΔΕΚΤΟΝ.*» Διαβάστε τοὺς Μακαρισμοὺς Του στὸ Εὐαγγέλιο Λουκᾶ, 6, 20-31. Διαβάστε ὅλο τὸν Ἡσαΐα, τὴν Ἀποκάλυψη, τοὺς Ψαλμοὺς, τοὺς ἑσχατολογικοὺς Προφῆτες, νὰ ἀπολάψετε τὸ Πνεῦμα μιᾶς ἀπέραντα φιλόανθρωπης (γιὰ τοὺς ἀγαπῶντες δικαίους) καλλονῆς Ἀγιότητος ἀναντικατάστατης. «*Ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων ἔν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος,*» «*θέλω θέσει ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκεῖνον ἐναντίον τοῦ ὁποῦν πνέει ὁ ἀσεβής.*» Ψαλμὸς 11 (12), 7-8, στὶς δυὸ ἑλληνικὲς Βίβλους.

Καὶ τώρα, πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ἡμᾶς τοὺς ἴδιους. Ἄς προσέξωμε ἠθικὰ αὐττηρᾶ τὸν ἑαυτὸ μας διότι ΜΟΝΑΧΑ ΤΟΤΕ θὰ ἰσχύσῃ τὸ (ἐπίσης ἑσχατοκαιρικὸ) γιὰ τὴν ἐκκλησία Φιλαδελφείας: «*ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ γὰρ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὭΡΑΣ τοῦ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς Οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. ἔρχομαι ταχύ.*» Ἀποκάλυψη 3, 10. Ἐνα τμῆμα ἀπὸ τὸν γενικὸ πειρασμὸ κάπως θὰ εἶναι: νὰ ὑποχρεωθοῦν σὲ ἠθικὲς ἐξετάσεις οἱ ἄνθρωποι νὰ διαλέξουν μεταξύ: ἀφενὸς μιᾶς ὑπερ-ἰδεαλιστικῆς (πλατωνικῆς-ἀριστοτελικῆς, κυρίως) ἐπιρροῆς μέσα στὶς θεολογικὲς ἐρμηνεῖες τῆς Βίβλου ἀλληλένδετα μὲ ΑΡΝΗΣΗ μιᾶς ἐν Χριστῷ ἁγίας ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ φιλολαϊκῆς, καὶ ἀφετέρου μιᾶς ἔντονα φιλο-ἐπιστημονικῆς ἀντιστατικῆς κατανόησης μέσα στὶς θεολογικὲς ἐρμηνεῖες τῆς Βίβλου ἀλληλένδετα μὲ ΚΑΤΑΦΑΣΗ μιᾶς ἐν Χριστῷ ἁγίας ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ φιλολαϊκῆς. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία προφητεῖες Του τάσσονται, μαζί τρις, (σελ. 33 ὑποσημείωση) ΥΠΕΡ τῆς εἰπωμένης ἐν Χριστῷ ἁγίας ΚΑΤΑΦΑΣΗΣ, χωρὶς αὐτὸ καθόλου νὰ προδικάζῃ τὴ στάση τῆς Ὁρθοδοξίας (ποιμαίνουσας καὶ ποιμαινόμενης) στὸ σύνολο τῆς... Καὶ τὸ εἰπωμένον τμῆμα τοῦ γενικοῦ ἑσχατοκαιρικοῦ πειρασμοῦ εἶναι ἡ προρρυθμισμένη Του ΦΑΝΕΡΗ ΑΠΟΣΑΦΗΝΙΣΗ τοῦ ἐπὶ τόσες χιλιάδες χρόνια ἀφανοῦς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ἀνταγωνισμοῦ τῆς ἐκ τῶν ἄνω πάλης μεταξύ φιλόανθρωπου Θεοῦ καὶ μισάνθρωπου Συσκοτιστῆ Ἄψινθου (σελ. 38, 174). Τὸ πρὸς τὰ ποῦ θὰ ἀποκλίνῃ κανεὶς, εἶναι ζή-